

[Inger Gautier Schmit.]

Det er en sand Lykke, at Moldenhauer i 1861 testamenterede denne Pengesum til Musik konservatoriet, ellers er det ikke godt at vide, hvorledes Sagerne havde ligget i Dag. Staten havde sikkert ikke taget noget Initiativ i saa Henseende, idet jeg aldrig her paa Rigsdagen i 30 Aar har mærket nogen Forkærlighed for eller Forstaaelse af dette Spørgsmaals Betydning.

Konservatoriet kom altsaa i Gang paa privat Initiativ og havde til en Begyndelse en ret blomstrende Tilværelse. Jeg husker fra min Konservatorietid, at der ikke var særlige økonomiske Vanskeligheder, men dengang laa Lønningerne til Lærerne o. s. v. betydeligt under det nuværende Stade. De senere Aars i høj Grad stigende Udgifter, de høje Lønninger til Lærerpersonalet i Forbindelse med mange andre Ting har naturligvis gjort det umuligt med den Driftskapital, man havde at raade over, at føre Konservatoriet videre. Jeg husker, at jeg en Gang traf Johanne Stockmarr, en af vore allerfineste Pianistinder, paa Gaden. Hun talte om sin Stilling ved Konservatoriet og udtalte smilende: Ganske vist faar vi kun 4 Kr. i Timen, men jeg kan alligevel ikke forlade dette kendte, kære gamle Sted. Det var betegnende for Lærerne ved Musik konservatoriet: Man elskede denne Musikuddannelsesanstalt og fandt sig i de Forhold, der blev budt. Efterhaanden blev Forholdene imidlertid saa trange og smaa, at man maatte søge om højere Statstilskud, og heldigvis lykkedes det under Krigen at faa Tilskuddet sat betydeligt op. Naar man tænker paa den store Virksomhed, som er foregaaet paa Det kongelige Musik konservatorium, maa man sige, at de 360 000 Kr. er en ringe Sum i Sammenligning med, hvad der gives til Det kongelige Teater eller andre af vore store Uddannelses- eller Kunstanstalter.

Naar vi nu bliver stillet over for den højtærede Ministers Forslag om, at Det kongelige Musik konservatorium skal overgaa til Statsdrift, stiller vi os derfor velvilligt fra vort Partis Side, idet jeg har en Følelse af, at der allerede under den tidligere Undervisningsminister har været taget Drøftelser op om denne Sag, da Musik konservatoriet i 1946 henvendte sig til den daværende Regering om Støtte for ikke fuldstændigt at maatte opgive sin Virksomhed. Over for den højtærede Minister kan jeg udtale og gøre det med Glæde, at vi fra Venstres Side vil kunne tilslutte os den Tanke, at Musik konservatoriet overgaa til Statens Forvaltning. Vi er dog ikke blinde for, at der kan komme

visse økonomiske Forpligtelser, over for hvilke vi straks nu maa tage et vist Forbehold, men den højtærede Minister har jo heller ikke været uden et vist Forbehold, idet det i Bemærkningerne hedder, at man ikke har kunnet gaa ind paa det Budget, Musik konservatoriet har tilstillet Ministeren, man har maattet udbede sig et reduceret Budget. Jeg maa komplimentere den højtærede Minister, jeg tror, det er overordentlig klogt af Ministeren at komme med et nogenlunde rimeligt Forslag, ellers kunde de økonomiske Vanskeligheder maaske være blevet saa store, at Lovforslaget ikke var gaaet igennem.

Samtidig vil jeg dog sige, at vi ingenlunde stoler paa, at Merudgiften kun vil blive 200 000 Kr. Der er en hel Del x'er i hele den Opstilling af Regnskabet, og jeg kunde tænke mig, at vi i et hurtigt arbejdende Udvalg drøftede dette en lille Smule nærmere med Ministeren, da vi ikke har set nogen som helst Fremlæggelse af Regnskab el. lign. fra Musik konservatoriets Side. Der er ingen Tvivl om, at Konservatoriet, saa snart det overgaa til Staten, vil benytte Lejligheden, som altsaa er yderst gunstig — det skal jeg erkende — til over for Regering og Rigsdag at fremsætte betydelige Krav med Hensyn til Professorstillinger og andre faste Stillinger, med Hensyn til betydelige Anskaffelser og Forbedringer, maa ske er Bygningen ikke helt moderne, rimeligvis har den maattet passe sig selv i alle Krigsaarene. Jeg kan godt sige, at Ministeren har set gunstigt paa Sagen, idet han ikke er kommet ind paa alle disse x'er. Jeg vil dog straks anføre, at vi er opmærksomme paa disse Spørgsmaal, og Ministeren maa ikke blive alt for ilde berørt, hvis han senere, naar han kommer til os med disse økonomiske Forpligtelser, vil møde en vis Forbeholdenhed fra vor Side. Vi ønsker at give Musik konservatoriet saadanne Arbejdsvilkaar, at det kan udføre den Mission, det har i Samfundet, i Musiklivet og over for Opdragelsen af musikstuderende, men der maa naturligvis være en vis Grænse, man kan ikke faa alle sine Ønsker opfyldt.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti syntes, at Undervisningen skulde være gratis, fordi det blev en Statsinstitution. Skal den egentlig det? Vi har her i Landet, ogsaa her i Byen, ikke saa faa Konservatorier, hvor ikke ubetydelige Kunstnere har gjort en meget god Indsats og bidraget i høj Grad til at højne Kulturlivet ogsaa paa dette Omraade. Vil det være rigtigt, at Rigsdagen indfører en saadan Ordning af Det kongelige Konservatorium, at